

отъ малки не сѣ хващали и барали както съ дѣ-
сенѣ-тѣ. А пакъ има и хора, които барать съ лѣ-
вѣ-тѣ си рѣкѣ намѣсто съ дѣсенѣ-тѣ, защото въ
дѣтинство-то си отрано начинѣли да хващать съ лѣ-
вѣ-тѣ намѣсто съ дѣсенѣ-тѣ.

Така и воля-та, като душевна рѣка, не остая
завынѣгы завита въ скута на душиѣ-тѣ, а трѣбува
да ся развѣе и да ся тури на работѣ, какво-то да
нааягне. То бива, чтомъ начне да ся буди на дѣ-
те-то разумъ-тѣ, като ся заповѣда на дѣте-то въ
сѣщо-то врѣмя и му ся брани това и онова, наспро-
тивъ както го кара врѣмя-то, и както може и раз-
бира дѣте-то. Кога ся заповѣда нѣчто, иска ся отъ
дѣте-то да слуша, безъ да ся противи и отвръща,
да врьши что-то му зарѣчатъ пѣстари-ти, да ся
моли Богу, да живува съ всякого, да ся свѣнува,
и въ всичко да знае мѣрѣ; брани му ся пакъ да
лъже, да краде, да бѣде пакостливо и немилос-
тивно камъ хора-та и камъ добытъка, не му ся
прощава да кълне, да псува, да ся срьди и да
бѣде вироглаво и ядовито.

А какъвъ рядъ да ся дръжи въ това, него
казва на всякий родителъ и възпитателъ само-то
му благочестиво чювство, сама-та му съвѣсть. Во-
ля-та у чловѣка естесственно клони, въ дѣтинство-
то, на пакость, на зло (както и на добро), а от-
това и чясто искривена-та воля трѣбува да ся
оправя съ каране, даже и съ прѣчицѣ, каквото
вжтрѣшна-та утрова да ся прѣмахне съ вънкашно
горчило, — клинъ клинъ да извади. Колко е по-
трѣбно това, всякий го знае, затова и наричямы
неразбраны оныя родители, които си отпущать дѣт-
ца-та на волюѣ-тѣ имъ, за своиѣ неволѣ. Има и